

skadeligt paa den østlige Del af Limfjords-egnene. Vi mente tværtimod at kunne konstaterer, at de i høj Grad havde været til Gavn for de skadelidte Egne der, idet vi klart og tydeligt i Betænkningen påviste, at hvis Staten ikke havde foretaget disse Foranstaltninger til Beskyttelse af Tangerne, vilde Oversvømmelserne have været baade hyppigere og større og mere omfangsrige. Det viste sig klart f. Eks. i 1895, da vi havde den stærke Storm med de store Oversvømmelser. Da skete der netop store Oversvømmelser, særlig paa Tangens Nordspids, der den Gang var beskyttet af Høfder, saa at Havet brød ind over selve Tangen samtidig med, at det gik ind gennem Kanalen. Efter at vi har faaet Høfderne vedtaget ved Loven af 1903, er denne Del af Tangerne blevet beskyttet saaledes, at det nu for Fremtiden sikkert vil være umuligt for Havet at gaa over der. Nu har vi faaet en Kystlinie, som er tilstrækkelig bred til, at Bølgeslaget kan løbe sig træt, inden det kommer op til det bag Høfderne liggende Dige, og det er det, det kommer an paa. Nu er Profilen, hvorigennem Vandet kan drive ind i Fjorden, indskrænket til selve Kanalen, og det er derfor en Selvfølge, at det Arbejde, der er gjort fra Statens Side, har været til Gavn. Men de kan naturligvis have Ret i — skønnede Kommissionen —, at Forholdene vilde blive endnu mere rolige og betryggende for de østlige Egne, hvis Staten fuldstændig lukkede af mod Vest. Vi maatte derfor ogsaa undersøge, om der kunde være rimelig Grund til at foreslaa dette. For at kunne dømme om dette maatte vi afveje Fordelene derved med de Ulemper, det vilde medføre. Naar jeg nu gentagne Gange har nævnt Lukning ved en Dæmning ved Oddesund, skylder jeg at bemærke, at naar der ikke var Tale om at lukke oppe ved selve Kanalen, var det, fordi man ansaa det for ganske uoverkommeligt at lukke i selve Kanalen. Man er derimod gaaet ud fra som noget givet, at det saavel teknisk som økonomisk var muligt at lukke ved Oddesund. Men denne Lukning vilde medføre, at det efterhaanden vilde sande til deroppe ved selve Kanalen, og det vilde være en saa fuldstændig Revolutionering i Forholdene deroppe, at det maatte kræve den mest grundige Undersøgelse, inden man gik dertil. Vi undersøgte saa, hvor store Fordele der kunde være ved en Dæmning ved Oddesund, og kom til det Resultat, at der sikkert vilde blive roligere Forhold og ske mindre Skade ved Oversvømmelser i den

østlige Del, idet vi indrømmede, at Vandstanden efter Kanaliseringen, efter Gennembrudet ved Thyborøn havde været gennemgaaende noget højere i Limfjorden end tidligere, men samtidig gjorde vi opmærksom paa, at denne gennemsnitlig noget højere Vandstand dog ogsaa kunde have sin Grund i, at store Arealer, f. Eks. Bygholms Vejle, der er et af de største Arealer, er blevet tørlagt i Aarenes Løb, hvorved selve Kvadratmaalet af det Bassin, der tager mod Vandet, er blevet mindre, ikke saa ganske lidt mindre. Den store Fordel, der saa skulde naas for Egnene deroppe i min Egn ved en Dæmning over Oddesund, var jo, at vi over en saadan Dæmning kunde faa en Vej, der forbandt Thy med Harsyssel, som vi kalder Egnene derovre mellem Struer og Lemvig. Den samme Dæmning kunde Jernbanen føres over, saa at vi kunde nedlægge den Jernbanedampskibsforbindelse, vi nu har ved Oddesund, og som koster mange Penge. Ved Henvendelse til Generaldirektoratet for Statsbanerne fik vi en Opgørelse over, at en Dæmning ved Oddesund med Spor for Jernbane vilde kunne spare Statsbanerne saadant noget som med et rundt Tal 100,000 Kr. aarlig i Driftsudgifter; men samtidig gør man opmærksom paa, at man ved de ændrede Takstbestemmelser, som man saa maatte ind paa, vilde tabe i Indtægt 25—30,000 Kr., saa Nettogevinsten for Statsbanedriften aarlig vilde blive et Beløb af 70—75,000 Kr. Selve Dæmningen med Jernbanespor og med Vejanlæg og med Vejanlægget noget sænket under Jernbanesporene, hvad der var forlangt af Krigsministeriet, for at Tropper, naar de muligvis trak sig tilbage til Egnene Nord for Limfjorden, kunde gaa beskyttede af selve Jernanelinien, vilde foranledige en Udgift paa ca. 3½ Mill. Kr. til Anlægget. Den aarlige Udgift til Sandpumpning maatte naturligvis konsekvent ophøre, naar man opgav Forbindelsen med Vesterhavet, og derved vilde der spares 90,000 Kr. om Aaret.

Men saa kommer vi til en Udgift, som vil blive Følgen af at lukke af ud mod Vest, og det er Udgiften til en Fiskeri- og Tilflugtshavn ude paa selve Vestkysten. Der maa ude paa Vestkysten være et Sted, som kan være Tilflugtssted for de to Redningsdampere, der nu har Station ved Lemvig, og som man er enig om, at det er ganske nødvendigt at opretholde ogsaa i Fremtiden, og et Sted, hvortil man kunde henvise det Kutterfiskeri, der nu drives fra Lemvig. Følgelig maa